

LVI.

KĚKĚTĀNS vŏkĕ dĕsŭr-mĕr,
Ǻ tǽǽrs kǽrŭ le fŏortans.

Sĕte mĕr ĕtŏĕt amǽr vĕin,
É s'ĕtŏĕt sǽpirs ke lĕ-vans :

5 É s'ĕtŏĕt dǽlĕrs ke lĕ-floŏs :
É la plŭi' ĕtŏĕt de mĕ-plĕrs :
É ma barke fut fol-ĕspŕĕr :
É la vŏĕle fut dezir pront :
Le timon s'ĕtŏĕt dĕrĕzon. <·

10 É pǽr ansĕŋ' un panonseŏ
De kǽlĕr de noĕr je pŏortŏĕz,
Ǻ ma fiĕre pĕinte dansŏĕt,
É riant fǽlŏĕt sur un kĕr
Ki ĕtŏĕt de flĕches nĕvrĕ,
15 É de flanmes partǽt anklŏŏs,
Ke l'amǽr le plus dezastĕrĕ
Tire d'ark le plus malĕrĕs. <·

Bone fŏortŭn' an prĕzantant
Le pĕriĭt chasĕ le danjiĕr :
20 Ŭn ĕkĕĭ ma barke ronpit :
Kǽrajĕs je sŏĕte dan l'ĕŏ.
De la mĕr a-nĕ me sŏŏvant,
Je me ran kǽĭart a bon pŏort.
Ǻ joiĕs dehŏŏr du danjiĕr,
25 Échappĕ je pĕiĕ mĕ-ves. ·><· <·